

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2018. szeptember hó 13. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntette és más bűncselekmény miatt a vádlottellen indított büntetőügyben az Egri Törvényszék 2018. április 10. napján kihirdetett 11.B.19/2017/31. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a halmazati büntetésül kiszabott szabadságvesztés tartamát 15 (tizenöt) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú határozat kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A másodfokú eljárásban 25.000,- (huszonötezer) Ft a vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s

Az ügyben első fokon eljáró Egri Törvényszék a rendelkező részben megjelölt ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont] és garázdaság büntetében [Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont], ezért - halmazati büntetésül - 17 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban állapította meg. Döntött a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontjáról, az eljárás során lefoglalt bűnjelek további jogi sorsáról, közülük az elkövetés eszközeként használt farudak és vasvilla elkobzása felől. Érdemben elbírálta a magánfélként fellépő ... Nyrt. sértett által bejelentett polgári jogi igényt, döntve annak illetékvonzatáról is, végül a bűnösnek talált vádlottat köztelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott és védője egyaránt a büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

Az ügyész tudomásul vette a határozatot.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.191/2018/1-I. számú átiratában észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával lefolytatott bizonyítási eljárása során ügyfelderítési kötelezettségének a vád tárgyát képező tényekre vonatkozóan eleget tett. A beszerzett

bizonyítékokat mérlegelő tevékenysége alapján megalapozott tényállást állapított meg, melyből helytállóan következtetett a vádlott bűnösségére, az iratok tartalmával összhangban annak is indokát adva, hogy a tényállást miért csak részben alapította a vádlott vallomására. Az elsőfokú ítéletben értékelt terhelő bizonyítékok mentén arra kívánt rámutatni, hogy a megállapított sérülések számából és jellegéből egyértelmű következtetés vonható a sértett hosszabb időn át történő bántalmazására, a vádlott által kifejtett bántalmazás és a sértett halála közt közvetlen ok-okozati összefüggés áll fent és az elemzett bizonyítékok elegendő alapot szolgáltatnak az emberölés motívumának a megállapításához is.

A vádlott bűnösségére vont következtetés tehát helytálló, és a minősítés jogi indokolása teljeskörű, ez alapján egyetértett annak megállapításával is, hogy a vádlottnak egyenes ölési szándéka volt a sértett bántalmazásakor. A garázdaság büntetvényi tényállását kimerítő magatartása kifejtésekor pedig személy és dolog elleni erőszakot egyaránt alkalmazott.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a törvényszék által feltárt és megfelelően értékelt bűnösségi körülményekhez képest az első fokon halmazati büntetésül kiszabott szabadságvesztés neme törvényes és mértéke is kellően igazodik a cselekmény tárgyi súlyához, a vádlott bűnösségének fokához, érvényre juttatva a büntetéskiszabási célokat és elveket. Törvényesnek írta le a járulékos rendelkezéseket is. Összességében a súlyosító hatással járó bűnösségi körülmények nagy nyomatóka okán a minősített emberölésnél méltányos elbírálas alkalmazására nem látott lehetőséget, ezért a középértéket meghaladó, a büntetési tételkeret felső határának közelébe elmozduló szabadságvesztés enyhítését nem tartva alaposnak, a védelmi fellebbezéseket nem támogatva, az elsőfokú határozat helybenhagyására tett indítványt.

Az ítéletábla a jelzett perorvoslatokat nyilvános ülésen vizsgálta, melyen a vádlott védője változatlan tartalommal tartotta fenn fellebbezése indokait, az első fokon feltárt enyhítő körülményekre, különösképp a terhet büntetlen előéletére, illetve azon vallomására alapítottnak, mely szerint nem volt tudatában annak, hogy a cselekmény során vasvillát használt, ekként visszaemlékezésében is akadályoztatva volt, enyhébb büntetés kiszabását indítványozta.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség képviselője minden tekintetben az írásban kifejtettek szerint érvelt, kifejtve, hogy a vádlott védekezésének a vizsgálatát is magában foglaló bizonyítási eljárás számba vett eredménye alapján megállapított, megalapozott tényállás mellett a vádlott terhére róható kiemelt tárgyi súlyú élet elleni büntett minősített esete és a köznyugalom elleni bűncselekmény miatt halmazati büntetesként kiszabott szabadságvesztés enyhítésére nem nyílt lehetőség. A feltárt súlyosító körülmények száma és nyomatéka indokoltá teszi a büntetési tétel felső határa felé elmozduló szabadságvesztés kiszabását, ezért változatlanul az elsőfokú határozat helybenhagyását indítványozta azzal, hogy az ítéletábla a vádlott által az elsőfokú ítélet meghozatala óta előzetes fogvatartásban töltött további idő beszámításáról is rendelkezzen.

Avádlott saját védelmében az utolsó szó jogán annak figyelembevételét kérte, mégpedig nagy nyomatékkal, hogy magát a bántalmazás megtörténtét nem vitatta, ebben a körben beismerő vallomást tett, mint ahogyan elismerte ittas állapotát is. Ugyanakkor azt már vitatta, hogy szándékában állt volna élettársa életének kioltása, írásban megfogalmazott észrevételei szerint azzal nem volt egyértelműen tisztában, hogy a sértett milyen sérüléseket szenvedett el, és azok ennyire súlyos eredménnyel járhatnak. Amennyiben ugyanis ölési szándék vezette volna, a leírtaknál jóval súlyosabb sérülések okozására is lehetősége adódott volna. Ilyen körülmények mellett álláspontja szerint enyhébb minősítésű cselekmény megállapításának, vagy a különös kegyetlenséggel történő elkövetési mód mellőzésének lehet helye, mely felveti az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének szükségességét, illetve a büntetés lényeges enyhítését.

A felülbírálat során eljáróban arra indokolt kitérni, hogy az elsőfokú bírósági döntést követően, 2018. július 1. napjától hatályba lépett az új büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.). Az új törvényt a 868. § (1) bekezdése értelmében - a Be. 868. §-876. §-ban meghatározott eltérésekkel - a hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásokban is alkalmazni kell.

A Be. 870. § (1) bekezdése szerint az e törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásokban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt e törvény másként szabályozza.

Az ítélet tábla ezért utalva a Be. 590. § (1) bekezdésére, a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen végezte el a felülbírálatot, mégpedig teljes terjedelemben, mert ugyan az új eljárási kódex bizonyos körre korlátozott fellebbezés esetén megteremti a részleges revízió lehetőségét büntetőjogi főkérdésben is, ám adott esetben az elsőfokú eljárás lefolytatására még a 2018. június 30-áig hatályban volt büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény rendelkezései mellett került sor, amelynek jogorvoslati rendszere teljes revíziót ír elő, függetlenül a fellebbezések okától és irányától. Ennek megfelelően az elsőfokú bíróságnak még nyilvánvalóan nem volt lehetősége a fellebbezésre jogosultak kioktatására a korlátozott fellebbezésről és jogkövetkezményeiről. Másfelől a Be. 590. § (2) bekezdése főszabályként a jelenlegi törvényben is a teljes revízió szükségességét irányozza elő, és adott esetben a vádlott részéről az utolsó szó jogán előadottak az élet elleni cselekmény jogi minősítésének megállapíthatóságát is vitatták.

Ennek megfelelően a másodfokú bíróság a teljes revízió során a fellebbezések okára és céljára tekintet nélkül vizsgálta a perrendi szabályok megtartását, a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmények minősítését, a Be. 595. § (1) bekezdésében írt súlyosítási tilalom keretei között a büntetés kiszabását, valamint a járulékos rendelkezések törvényességét és az indokolás helyességét.

Mindezek mellett az volt megállapítható, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást nagyfokú alaposággal, körültekintően folytatta le. Pervitele mentes volt mind az abszolút, mind az eljárás törvényességét befolyásoló relatív hibáktól, ezért az érdemi felülbírálatnak nem mutatkozott perjogi akadálya.

Az elsőfokú bíróság a szükséges és lehetséges körben eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének, a tényállás megállapításához kívánt bizonyítást felvette, ám a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja szerinti kisebb hiányosság okán a rögzített tényállás kiegészítése és pontosítása szükséges. Ennek megfelelően az ítélet tábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerinti jogkörében az alábbi helyesbítéseket teszi, utalva a Be. 599. § (2) bekezdésében írtakra is.

- Az ítélet tábla a tényállás részének tekinti az ítélet 14. oldal 4. és 15. oldal 1. bekezdésében rögzített, a vádlott elmeállapota és személyiségszerkezete tekintetében adott igazságügyi orvosszakértői és pszichológus szakértői megállapításokat arra vonatkozóan, hogy a vádlott életkorának, iskolai végzettségének és szocioökonómiai státuszának megfelelő intellektuális teljesítményű, projekciós folyamatba kevésbé bevonódó, a valóság konkrét elemeihez kapcsolódó, azokon túl nem tekintő szubjektív képzeletáramlású, a valóság szubjektív áthangolására is hajló, beszűkült érdeklődésű és kevés örömforrású, alacsony hőfokon kötődő, inkább érdekevezérlő, intenzív belső életű, indulati labilitásra is hajló viselkedéssel rendelkezik, melyet kielégítetlen vágyai és kudarcjai határozzák meg. Alacsonyabb

kudarctűrő képességű, racionalizálja azokat, saját sikertelenségeiért másokat hibáztató, önsorsrontó, regresszív, szorongó, de alkalmazkodásra, beilleszkedésre törekvő, éngyenge, sodorható személyiség.

Eddigi életvezetése a beilleszkedés fokozódó zavarával, a morális, etikai főkrendszer fellazulásával, sodorhatósággal, alacsonyabb konfliktustűrő képességgel, személyektől való függőségi hajlammal, szenzitív élményfeldolgozással, elégtelenségérzéssel, önsorsrontó tendenciákkal jellemezhető dependens személyiségzavarra utal, melyhez disszociális megnyilvánulások is társulhatnak, valamint a kialakult alkoholfüggőség következményei.

- Ezen túlmenően a tényállás a 3. oldal 1. bekezdésében rögzítetteken kívül azzal egészítendő még ki, hogy a vádlott kiskorúakat kapával fenyegető és kergető, majd az utcai telefonfülke ablakának betörésével járó cselekménye alkalmas volt arra, hogy az azt észlelőkben megbotránkozást, riadalmat keltsen.

A tényállás kiegészítés tekintetében az ítéletábla kiemeli, miszerint töretlen a bírói gyakorlat abban, hogy a tényállás körébe tartoznak, ekként a másodfokú felülbírálat során is irányadók az elsőfokú bíróság azon ténymegállapításai is, melyeket határozatszerkesztési hiba folytán nem az ítélet indokolásának tényállást tartalmazó részében, hanem a bizonyítékok számba vétele, értékelése során vagy a jogi indokolásban tesz (EBH2005. 1192., EBH2007. 1677.).

Fentiekkel a tényállás már teljes mértékben megalapozottá vált, ezáltal a Be. 592. § (3) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban a felülbírálat alapját képezhette.

A vádlott részéről az utolsó szó jogán elhangzottakra reagálva, a törvényszék bizonyítékokat értékelő tevékenységével kapcsolatban az ítéletábla indokoltnak tartja annak előre bocsátását, hogy a tényállás akkor tekinthető megalapozottnak, ha a bíróság a törvényes vád elbírálása során a perrendi szabályok szerint lefolytatott bizonyítási eljárást követően a vád tárgyává tett eseményeket megalapozatlansági hibáktól mentesen állapítja meg. Ilyen hibák jelen ügyben nem tárhatók fel. Az elsőfokú bíróság valamennyi lényeges tényre alapos bizonyítást folytatott. A büntetőjogi felelősség tekintetében megállapítandó tényeket hiánymentesen, az iratok tartalmának megfelelően rögzítette, és nem vétett logikai hibát akkor sem, amikor egyes kétséget kizáróan bizonyított tényből további tényekre vont következtetést.

Az elsőfokú bíróság az ügy eldöntése szempontjából szükséges valamennyi bizonyítékot feltárta, azokat mérlegelési körébe vonta, egyenként és összességében is megfelelően értékelte az elbíráláshoz vizsgálandó releváns adatok tükrében. Közülük tényszerűen legfőképp az igazságügyi orvosszakértők igazságügyi boncjegyzőkönyvbe foglalt megállapításai, illetve azok szóbeli kiegészítése szolgáltatott kellő alapot néhai ... sértett bántalmazásának elhúzódó, részben eszközzel kifejtett módjára (ítélet 11-14. oldal). A ténybeli indokolással kapcsolatban e tekintetben különösen a kórszövettani vizsgálattal igazolt zsírembólia kialakulásának indokolt nagyobb nyomatékot adni, hiszen e következmény objektív módon támasztotta alá a bántalmazás hosszabb időn keresztül történő kifejtését, mégpedig még a sértett életében.

Ugyancsak helytálló az a megállapítás, mely az elkövetés eszközét az egyöntetű véleményt szolgáltató igazságügyi nyomszakértői, genetikai és botanikus szakértői vélemények ismeretében a helyszínről lefoglalt vasvilla nyelében (pontosabban annak darabjaiban) azonosította, amelyek a vádlott személyéhez köthetők (ítélet 7-8. oldal).

Ezen felül az elsőfokú bíróság körületekintően derítette fel a vádlott és a sértett közötti viszony jellegét, korábbi konfliktusait, a cselekmény távolabbi és közvetlen - a szintén jelen eljárás tárgyát

képező köznyugalom elleni deliktum részleteit is érintő - előzményeit. Meggyőző indokokat vonultatott fel arra, hogy mely bizonyítékot tekint hitelt érdemlőnek, kellő mélységben vizsgálva a vádlott által előterjesztett védekezést, annak a bántalmazás intenzitását vitató fő irányát, indokolási kötelezettségét e téren is messzemenőig teljesítve. Vallomását a terhelti tudattartalom vizsgálata körében is kifejezetten összevetette a bizonyítás további anyagával, legfőképp a cselekmény utáni magatartását észlelő ... és tanú 1polgárőrök által elmondottakkal, illetve az igazságügyi elmeorvos és pszichológus szakértői vizsgálatok adataival (ítélet 9. oldal, 14-15. oldal).

Az elsőfokú ítéletben kimerítő alapossággal elemzett bizonyítékokból, valamint a vádlott magatartásából levont ténymegállapító következtetésekkel mindenben egyet lehetett érteni. E tekintetben arra is szükséges rámutatni, hogy a bizonyítási eljárást lefolytató és a bizonyítékokat közvetlenül megvizsgáló, majd értékelő bíróság az elsőfokú ténybíróság. Főszabályként a másodfokú határozat szintén az első fokon megállapított tényálláson alapul, ugyanis a másodfokú bíróság revíziós lehetőségeit ténykérdésekben szűkebbek, mint jogkérdésben. A bizonyítékok felülmérlegelését helyes tényállás esetén a tényálláshoz kötöttség szabályai kizárják. Ezen okok folytán az ítéletben foglaltaktól eltérő tényállás megállapítását, illetőleg a vádlott által szintén jelzett hatályon kívül helyezés szükségességét felvető indítványok nem foghattak helyt.

Összességében - mivel a beszerzett aggálytalan igazságügyi elmeorvosszakértői és pszichológus szakértői vélemények egyértelművé tették, hogy esetében büntethetőségi akadály nem áll fenn - az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést avádlott bűnösségére, és cselekményeinek ítélet szerinti minősítése is megfelel az anyagi jognak.

Az élet elleni cselekmény tekintetében a terhelti cselekvőség körében elfoglalt törvényszéki álláspontot mindenben igazolják az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. számú Büntető jogegységi határozat iránymutatásai szerint figyelembe veendő alanyi és tárgyi elemek. A törvényszék helyesen ismerte fel és indokolási kötelezettségét maradéktalanul teljesítve adott számot arról, hogy a vádlott az eszközzel, túlnyomórészt fejre mért ütései során egyenes ölési szándékkal cselekedett, ezért cselekményével valóban az emberölés büntettét valósította meg. A tárgyi oldal elemei e szándékot kétségtelenül igazolják. A vádlott a sértett fejtájékára mintegy 17 ütest mért, mégpedig többször is a közepest meghaladó erővel, további két - a közepesnél nagyobb erejű - ütése pedig csak azért nem érte el a sértett fejét, mivel ekkor még védekezett, ám annak következtében ugyancsak darabos csonttöréssel járó sérülést szenvedett. Tettével akkor sem hagyott fel, amikor a sértett a helyiség padlózatán fekvé már nyilvánvalóan kevésbé lehetett képes az ütések elhárítására. Kétségtelen, hogy a sérülések keletkezési sorrendje utóbb már pontosan nem állapítható meg, ám a homlokot, arcot érintő, darabos orrcsonttöréssel is járó, majd a mellkasra is kiterjedő, több borda törését eredményező, a végtagokat szintén érintő, kitartóan és orvosszakértő által is igazoltan huzamos időn keresztül, nagyrészt élet kioltására alkalmas eszközzel ismételt ütések következményeként a vádlott tudatában fel kellett merülnie annak a reális lehetőségnek, hogy élettársa elhalálozik, mint ahogyan az be is következett.

Ilyen tényállás tükrében a bírói gyakorlat szerint valóban egyenes ölési szándékot kell megállapítani, tehát az utolsó szó jogán előterjesztett érveléssel szemben a cselekmény enyhébben, halált okozó testi sértés büntettének sem minősíthető. A halált okozó testi sértés vegyes bűnösségű bűncselekmény, a testi sértésre irányuló szándék mellett az eredményre nézve az elkövető gondatlansága terjed csak ki. Az eredményre kiterjedő egyenes vagy eshetőleges ölési szándék a halált okozó testi sértés megállapítását egyértelműen kizárja. Ebben a körben az elsőfokú ítéletben részletezettekén kívül kizárólag azt érdemes még megemlíteni, hogy miután a vádlott önhibájánál fogva ittas állapotban volt, a III. Büntető Elvi Döntés értelmében jelen esetben a tárgyi oldal

jellemző sajátosságai kerülnek előtérbe, amelyek alapján kell jogi következtetést levonni a bűnösség formájára nézve is.

A cselekvőiséget tovább vizsgálva nem lehet kétséges, hogy a vádlott indulat hatása alatt állva követte el az élet elleni cselekményt, ám ez önmagában még nem alapozza meg az emberölés privilegizált alakzataként értékelendő erős felindulásban elkövetett emberölést. E tekintetben az elsőfokú ítélet indokolása hiányos ugyan, ám a 3/2013. Büntető jogegységi határozat, közelebbről annak 6. pontja kellő eligazítást nyújt, melynek értelmében szükséges, hogy az indulat olyan fiziológiai eredetű magas fokot érjen el, hogy ennek következtében az elkövető belső egyensúlya megbomlik, tudata elhomályosul és ennek folytán a megfontolás szokásos mértékének a magatartása lehetetlenné válik számára. Az erős felindulás fennállta és foka nem elmeorvosszakértői, hanem a bíróság által eldöntendő tény és jogkérdés, amelyek az elkövető konkrét pszichikai tulajdonságai alapján kell megítélni. A felindulást kiváltó ok meghatározása nem szűkíthető le a cselekmény elkövetését közvetlenül megelőző eseményekre, hanem a történések egész folyamatát, az eset összes körülményeit kölcsönhatásukban és folyamatosságukban kell vizsgálat alá vonni.

Az erős felindulásnak méltányolható okból származása akkor állapítható meg, ha az bizonyos fókig igazolható és erkölcsileg menthető. A méltányolható ok megítélésénél jelentősége van az elkövető és a sértett között fennálló viszonyoknak, érzelmi kapcsolatuknak. Ezzel összefüggésben kell vizsgálni, hogy az elkövetést kiváltó ok súlyossága, valamint az arra reagáló magatartás objektíve is arányban áll-e (BH1990. 323.). Így a jelentéktelen sérelmet követő túlméretezett indulatkitörés - méltányolható ok hiányában - nem alapozza meg az erős felindulásban elkövetett emberölés megállapítását. Szükséges továbbá, hogy az ölési cselekmény az erős felindulás állapotában menjen végbe, valamint, hogy a cselekmény elkövetése irányuló akaratelhatározást nyomban kövesse a kivitelezés, vagyis az emberölésre irányuló szándék kifejlődése és a cselekmény között viszonylag rövidebb idő teljen el.

A cselekmény történeti eseményeit áttekintve az ítélet tábla nem talált a vádlott vonatkozásában olyan élelélektani alapon kialakult tudatborulást, amelyet a törvény megkíván. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján a vádlott féltékeny természete és azt többször a sértett részéről kiváltó provokatív magatartás, valamint az italozó életmódjukra visszavezethető konfliktusok valóban megállapíthatók, ám ezek nem tekinthetők olyan erkölcsileg méltányolható oknak, melyből eredően az indulatgyülem igazolható lenne (BH2002. 214.).

Mindez bizonyosan nem vezethet a sértett életének elvételéhez, és egyéb erkölcsileg méltányolható ok sem nyert igazolást, szemben az embertelen büntetssel.

Nem tévedett akkor sem az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott cselekményét különös kegyetlenséggel elkövetettnek minősítette. E minősítő körülmény valóban megállapítható, ha az elkövető az átlagosat meghaladó brutalitással, kegyetlenséggel viszi véghez az ölést, függetlenül attól, hogy a sértett szubjektív módon mit érzett. Jelen esetben a cselekmény elkövetésének konkrétumait szemlélve a vádlott cselekvőisége olyan gátlástalanságot és kirívó embertelenséget mutatott közeli hozzátartozójával szemben, mely a minősítő körülmény megállapítását valóban szükségessé teszi. E jogi álláspontot mindenben alátámasztják a tárgyi oldali elemek, így az elkövetési magatartás formája, az eszköz használata, az okozott sérülések és erőbehatások száma, részben súlya.

Megfelel az anyagi jognak a köznyugalom elleni bűncselekmény jogi minősítése is, melynek indokai kellően részletezettek, a megállapított tényállás mellett nem szorulnak kiegészítésre, tehát a vádlott által megvalósított elkövetési magatartás valóban a felfegyverkezve elkövetett garázdaság

büntettének törvényi tényállásába illeszkedik. A Btk. 459. § (1) bekezdés 4. pontja értelmében ugyanis erőszakos magatartásnak minősül a más személyre gyakorolt támadó jellegű fizikai ráhatás is, abban az esetben is, ha nem jár tényleges személyi sérüléssel. Adott esetben a kiskorúak sértését kapával előirányzó vádlotti cselekmény mindezeknek megfelel, és az eszközzel leadott ütése ténylegesen dolog sérelmével is járt, mely a település központi helyén, közelebbről a helyi templom mellett történt. Ilyen körülmények mellett a garázda cselekmény egyértelműen alkalmas volt arra, hogy azt mások észleljék, és bennük megbotránkozást vagy riadalmat keltsen, lévén megvalósítására épp karácsony első napján került sor. Márpedig ilyenkor még az esti órákban is sokan tartózkodnak a templom környezetében, közterületen. A garázdaságot pedig a felfegyverkezve elkövetés minősíti büntetetté, figyelemmel a törvényszék által helyesen felhívott Btk. 459. § (1) bekezdés 6. pontjában foglaltakra.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket túlnyomórészt feltárta, azonban az általa részletezettek mellett nyilvánvalóan nem maradhat figyelmen kívül, hogy tettéről a vádlott értesítette a polgáröröket, mely önfeljelentésként értékelhető, így enyhítő körülményt képez, továbbá a terhére rótt bűncselekmények elkövetésének tényét az eljárás folyamán végig beismerte, megbánó magatartást tanúsítva, ami további enyhítő hatással jár (56. számú BK. vélemény II/11.). Ezen felül az ítéletábra álláspontja szerint azt szintén értékelni kell, hogy a garázda cselekményt egyértelműen a kiskorúak szintén erősen kifogásolható magatartása, nevezetesen petárdázása váltotta ki, amelyet még felszólítás ellenére is folytattak, egyfajta provokációként épp a vádlott által lakott ingatlan területére kiterjedően. De ugyanígy az irányadó tényállás szerint - mely szintén túlnyomórészt az elsőfokú ténybíróság által is elfogadott terhelti vallomáson alapul - az élet elleni cselekmény megvalósításához vezető veszekedést ... sértett indította el azzal, hogy az egyébként is féltékeny vádlottat provokálta, miszerint őt megcsalta. E magatartás pedig a sértettől nem volt idegen, mint ahogy a bizonyítás eredménye rámutatott, korábban is konfliktusforrást eredményezett közöttük (... tanú vallomása, nyomozási irat, 563. oldal). A bűnösségi körülményeket mindezekkel kiegészítve és együttesen értékelve az ítéletábra úgy találta, hogy a törvénynek megfelelően megválasztott büntetési nem tekintetében a vádlottal szemben olyan mértékű szabadságvesztés kiszabása indokolt, amely a Btk. 79. §-ában foglalt büntetési célokat teljesítve, a Btk. 80. § (2)-(3) bekezdései szerinti halmazati középértékűtől némileg elmarad. A jogalkalmazói egyéniesítést érvényre juttatva tehát enyhébb büntetés szükséges, ami egyben elégséges is a büntetési célok eléréséhez, ezáltal jobban igazodva a bírói büntetés-kiszabási gyakorlathoz. Ennek megfelelően az enyhítést célzó védelmi jogorvoslatok alaposnak mutatkoztak.

A büntetés további enyhítését azonban már nem tartotta indokoltnak a másodfokú bíróság, a szabadságvesztéssel arányosnak ítélve a mellékbüntetést is.

Az elsőfokú ítélet járulékos rendelkezései a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítását, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontját, a bűnjeleket, a polgári jogi igény érdemi elbírálását és azzal kapcsolatos illetékfizetési kötelezettség előírását, végül a bűnügyi költség viselését illetően is mindenben megfelel az irányadó és hiánytalanul felhívott jogszabályoknak.

A kifejtettekre figyelemmel a Debreceni Ítéletábra az Egri Törvényszék, mint elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 604. § (1) bekezdés b) pontja és a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a jelzett körben megváltoztatta, míg a törvénynek megfelelő rendelkezéseit indokai alapján a Be. 604. § (1) bekezdés a) pontja és a Be. 605. (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú határozat kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztés büntetésbe történő beszámítása a Btk. 92. § (1), (2) bekezdésein alapszik.

Az ítélet tábla a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 613. § (1) bekezdése alapján állapította meg, melynek megfizetésére a Be. 574. § (1) bekezdése felhívásával a vádlott köteles.

Debrecen, 2018. szeptember 13.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Dr. Bakó József sk. előadó bíró.

Dr. Répássy Árpádné dr. Német Laura sk. bíró

Záradék: Az Egri Törvényszék 11.B.19/2017/31. számú ítélete a másodfokú bíróság jelen határozatában foglalt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2018. szeptember 13.

Dr. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke